

FREE CINEMA

90

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

I DON'T WANT
TO SURVIVE.
I WANT TO LIVE.

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

12 ΧΡΟΝΙΑ ΣΚΛΑΒΟΣ

**ΧΟΜΠΙΤ: Η ΕΡΗΜΙΑ ΤΟΥ
ΝΟΣΦΙΣΤΗ**

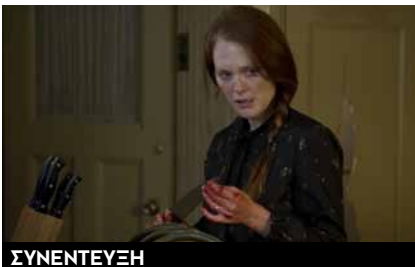

LITTLE LAND

We will turn them into soap
but we may get a rash

THE CLEANERS

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΜΟΥΡ

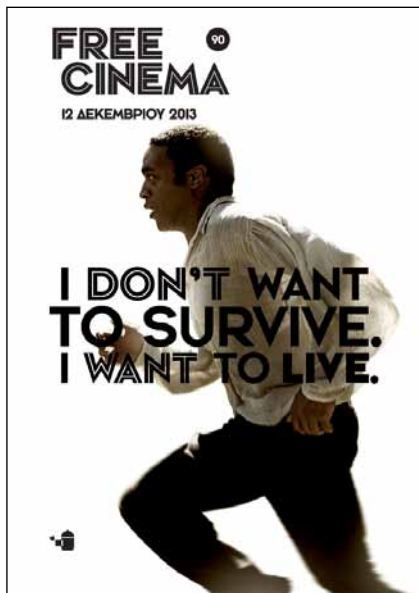

85 ΟΣΚΑΡ
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ:
ΤΟ ΑΞΙΖΑΝ;
(ΞΑΝΑ)ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΤΑ ΟΣΚΑΡ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ!

FREE
CINEMA.GR

12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2013

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #90
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση
Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός
The Comeback

Κείμενα
Βικτωρία Μιχαήλ
Παναγιώτης Παναγόπουλος
Ιωάννα Παπαγεωργίου

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Πράγματα που άκουσα αυτές τις μέρες (και μπορεί να μην έχει καμία απολύτως σημασία ν' ακούσεις κι εσύ, αλλά δε σε ρώτησα κιόλας, δικό μου είναι το site, άμα δε σου αρέσει, γιατί βρίσκεσαι εδώ, διάβολε;):

«Τίποτα τυχαίο σε αυτή τη ζωή.»

«Κανιβάλισέ την, αγάπη μου, άφοβα! Δεν έχουμε καμία σχέση!»

«Συμπαθές παιδάκι φαίνεται, αλλά είναι από αυτούς τους ανθρώπους που μοιάζουν σα να ανεβαίνουν σε ένα καφάσι για να μιλήσουν.»

«Να είστε πάντα καλά. Σας εκτιμώ πολύ για τη στάση που τηρούσατε εξαρχής μέσα στο χώρο, την οποία υποστηρίζετε με συνέπεια μέχρι σήμερα.»

«Θέλω να σε κάνω ρεζερβέ από νωρίς. Θα πω στον κόσμο ότι έχουμε Φραγκούλη στην προεμιέρα.»

«Μεγάλο ανέκδοτο εκείνη η νύχτα, άσε.»

«Μου μαθαίνεις και πράματα. Φοβερό. Σαν και το γουικιπίντια.»

«No worries, εγώ πάλι πάω σε τέτοια! Μου βγάζουν από μέσα τη Μητέρα Τερέζα και γουστάρω!»

«Δε μ' ενδιαφέρει καθόλου η κριτική που γράφεις εσύ ή οποιοσδήποτε άλλος, για καμία ταινία. Καθόλου... Δεν έχω κανένα πρόβλημα με καμία κριτική και τη δική σου δεν την έχω διαβάσει καν.»

«Πραγματικά, όταν ασχολείται εκτιμάει. Ούτε να τους χέσει τους άλλους.»

«Φήμες λένε ότι έσπασε ο τάφος του Ξυλούρη.»

«Πεινάω.»

«Σου βρήκα γύψινα πιάτα για σπάσιμο. 10 ευρώ τα 23 τεμάχια!»

«Εσύ ρωτάς τους ξένους σταν αν τους αρέσει ο μουσακάς κι αν χορεύουν συρτάκι;»

«Γεια σας, θα φέρετε την ταινία του Τζάστιν Μπίμπερ, **'Believe 3D'**;»

«Μου αρέσει που λες πάντα την αλήθεια.»

12 ΧΡΟΝΙΑ ΣΚΛΑΒΟΣ (2013)

(12 YEARS A SLAVE)

Είδος

Βιογραφικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Στιβ ΜακΚουίν

Καστ

Τσούετελ Ετζίοφορ,
Μάικλ Φασμπέντερ,
Μπένεντικτ Κάμπερματς,
Μπραντ Πιτ,
Πολ Τζιαμάτι,
Πολ Ντάνο,
Λουπίτα Ενγιόνγκ'ο,
Σάρα Πόλσον

Διάρκεια

134'

Διανομή

ODEON

του Παναγιώτη Παναγόπουλου

Στη Γουόσινγκτον του 1841, ένας ελεύθερος μαύρος μουσικός πέφτει θύμα απαγωγής και πωλείται ως σκλάβος σε Νότιους δουλεμπόρους. Θα αναγκαστεί να ζήσει σε καθεστώς δουλείας για 12 χρόνια, μέχρι να αποδείξει και να ανακτήσει την ελευθερία του.

Είναι αναμενόμενο το γεγονός ότι το «12 Χρόνια Σκλάβος» αποτελεί ένα από τα κορυφαία φαβορί για τα Όσκαρ που θα απονεμηθούν σε λίγους μήνες. Η ταινία βασίζεται σε αληθινή ιστορία, είναι γεμάτη δράμα και πόνο, διαθέτει την υποστήριξη star στο καστ και στην παραγωγή (συμπαρωγός είναι η Plan B του Μπραντ Πιτ, που παίζει έναν μικρό ρόλο), έχει την υπογραφή ενός σκηνοθέτη με καλλιτεχνικό background και, το βασικότερο όλων, δίνει την ευκαιρία στην Ακαδημία με ένα - ή περισσότερα βραβεία - να εξιλεωθεί για τις παλιές αμαρτίες της Αμερικής. Το πακέτο είναι πλήρες και ιδανικό για μια βραδιά θριάμβου στο Dolby Theatre. Τι κρίμα ωστόσο, που η ταινία αυτή καθεαυτή δεν είναι ισάξια του hype που την περιβάλλει.

Εξαιρετικός και πολυβραβευμένος εικαστικός, ο Στιβ ΜακΚουίν έδειξε ότι έχει να πει πολλά και στον κινηματογράφο με το «**Hunger**» και το «**Shame**», σε ό,τι αφορά τόσο τη θεματολογία όσο και την κινηματογραφική γραφή. Το «12 Χρόνια Σκλάβος», όμως, είναι σα να έχει γυριστεί από άλλον άνθρωπο. Από κάποιον που έχει ξεχάσει την έννοια του ρίσκου και της καλλιτεχνικής τόλμης και έχει παραδοθεί στο ακαδημαϊκό mainstream. Προσωπικά, ο χειρισμός του υλικού από το ΜακΚουίν μού έδωσε την αίσθηση, ότι ο δημιουργός δεν έχει να προσθέσει κάτι νέο, μια διαφορετική οπτική στο θέμα της δουλείας, αλλά ότι βρήκε την κατάλληλη ιστορία και το σωστό όχημα προκειμένου να ανέβει κατηγορία στην κινηματογραφική βιομηχανία.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας μαύρος και τον πουλάνε για σκλάβο. Για κυριακάτικη εκδρομή με πουλμαν, πακετάκι στη Χρυσή Αυγή να πουληθεί, θα θησαυρίσει όποιος το κάνει. Θα φάει πιστολίδι η οθόνη, αλλά πανί είναι, βάζεις καινούργιο...

Αν έχεις δει παλιότερα στην τηλεόραση τις «**Ρίζες**» (το remake των οποίων ετοιμάζει το History Channel), έχεις δει μια πληρέστερη εικόνα τής εποχής και του θέματος. Αν έχεις δει το «**Django, Ο Τιμωρός**», έχεις δει την προσωπική ματιά και την ανατροπή των στερεοτύπων. Αυτό που κάνει ο ΜακΚουίν επί δύο ώρες και κάτι, είναι να παρακολουθεί μονότονα την ιστορία του κεντρικού του ήρωα και να μεγεθύνει το κλισέ «μαύροι - θύματα» «λευκοί - θύτες», χωρίς διακυμάνσεις και σχεδόν χωρίς καμία εξαίρεση στο πολυπληθές σύνολο χαρακτήρων.

Η πραγματική ιστορία τού Σόλομον Νόρθαπ (που γυρίστηκε προηγουμένως για την τηλεόραση το 1984, με το «**Solomon Northup's Odyssey**»), είναι πραγματικά συγκλονιστική. Ένας ελεύθερος και αξιοσέβαστος καλλιεργημένος άνθρωπος, ένας οικογενειάρχης, βρέθηκε από τη μια στιγμή στην άλλη αλυσωδεμένος και στη θέση τού εμπορεύματος. Θύμα περιπλανώμενων ταχυδακτυλουργών

που τον πούλησαν για να βγάλουν εύκολα χρήματα, ο Νόρθαπ αναγκάστηκε να κρύψει τη μόρφωσή του προκειμένου να επιβιώσει. Ο τρόπος με τον οποίο ο ΜακΚουίν καταγράφει τη διαφορά στις συμπεριφορές ανάμεσα στη Βόρεια και τη Νότια Αμερική, είναι ίσως το μοναδικό σημείο που μπορεί να διαβαστεί και ως σχόλιο για την αντίθεση μεταξύ της προοδευτικής και συντηρητικής Αμερικής, που ακόμη και σήμερα εξακολουθεί να είναι έντονη. Ο ίδιος ο Σόλομον, όμως, σε όλη τη διάρκεια της ταινίας, παραμένει παθητικός, υπομένοντας όλα όσα του συμβαίνουν. Αν και βρίσκεται σχεδόν σε κάθε πλάνο, στο τέλος δε μας είναι ιδιαίτερα ή περισσότερο γνωστός ως χαρακτήρας. Η σχέση του με τη μουσική και το βιολί, είναι δευτερεύουσα. Η αγάπη του και ο πόνος για την οικογένεια που έχασε, περνούν επιφανειακά σε flashback. Το ίδιο συμβαίνει και με όλους τους υπόλοιπους ήρωες, που έρχονται, παίζουν το ρόλο τους στο μαρτύριο του Σόλομον και αποχωρούν,

χωρίς να μάθουμε κάτι παραπάνω για το από πού προκύπτει η συμπεριφορά τους ή τι κρύβουν μέσα τους.

Μια-δυο σκηνές έχουν μεγαλύτερη δύναμη: Ο ομαδικός θρήνος των σκλάβων για ένα σύντροφό τους που έπεσε νεκρός από την εξάντληση στα χωράφια και η απελπισμένη έκκληση μιας σκλάβας στο Σόλομον, να την απαλλάξει από τα μαρτύριά της και να δώσει τέλος στη ζωή της. Είναι δύο καλές, γερά στημένες σκηνές, που δίνουν ένα μέτρο σύγκρισης για το πώς θα μπορούσε να είναι ολόκληρη η ταινία και όχι μόνο δυο αποσπάσματα της. Στον βασικό ρόλο, ο Τσούετελ Ετζιοφορ είναι καλός, στο σημείο που το σενάριο και η σκηνοθεσία τού επιτρέπουν να εκφράσει συναίσθημα και βάθος. Ιδιαίτερα αξιοσημείωτη είναι η δουλειά τού Χανς Τσίμπερ στη μουσική.

EINAI GIA MENA:

Συγκινείσαι με τις αληθινές μαρτυρικές ιστορίες ή είσαι ένα από τα μέλη της Ακαδημίας; Το πιθανότερο είναι ότι θα ενθουσιαστείς. Αν πάντως θέλεις να δεις μια διαφορετική ματιά επάνω στην ήδη γνωστή Ιστορία της δουλείας, το πιθανότερο είναι ότι θα απογοητευτείς.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΧΟΜΠΙΤ: Η ΕΡΗΜΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΦΙΣΤΗ (2013)

(THE HOBBIT: THE DESOLATION OF SMAUG)

Είδος

Επική Φαντασία

Σκηνοθεσία

Πίτερ Τζάκσον

Καστ

Μάρτιν Φρίμαν,
Ίαν ΜακΚέλεν,
Ρίτσαρντ Άρμιτατζ,
Ορλάντο Μπλουμ,
Εβάντζελιν Λίλι,
Έινταν Τέρνερ,
Λουκ Έβανς,
Λι Πέις,
Μπένεντικτ Κάμπερματς

Διάρκεια

161'

Διανομή

VILLAGE FILMS

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Ο Μπίλμπο και η παρέα των 13 νάνων συνεχίζουν το περιπετειώδες ταξίδι τους προς την ανάκτηση του θρυλικού βασιλείου του Έρεμπορ, από τον περιβόητο δράκο Νοσφιστή. Στην επικίνδυνη πορεία τους αποχωρίζονται προσωρινά (;) τον Γκάνταλφ και αποκτούν οκ ολίγους, αναπάντεχους συμμάχους και εχθρούς...

Όπως για κάποιους ηθοποιούς προκύπτουν συγκεκριμένοι ρόλοι γραμμένοι στο κάρμα τους, που τους τυποποιούν και τους παγιδεύουν ανεπιστρεπτί μεν, γίνονται, όμως, δευτερη φύση τους και τους επιτρέπουν να μεγαλουργήσουν σε αυτούς (σκέψου Σάρον Στόουν και Κάθριν Τρεμέλ ή Κίφερ Σάδερλαντ και Τζακ Μπάουερ), έτσι και το τολκινικό σύμπαν της Μέσης Γης αποδεικνύεται με αυτό το 2ο μέρος της κινηματογραφικής τριλογίας του «Χόμπιτ», όλο και περισσότερο, το δημιουργικό πεπρωμένο... φυγείν αδύνατον του Τζάκσον. Όχι μόνο επειδή, προφανώς, τα αφηγηματικά και τεχνικά παθήματα του προηγούμενου, 1ου μέρους, «Χόμπιτ: Ένα Αναπάντεχο Ταξίδι» έγιναν πολύτιμα μαθήματα. Γιατί, επίσης, πρόκειται για ένα φιλικό υπερθέαμα που αναδεικνύει αποστομωτικά τη βαθιά γνώση του... πλάστη του για το πρωτόλειό του, καθώς ξεφεύγει πλέον ευφάνταστα από αυτό, εμπλουτίζοντάς το με νέους χαρακτήρες και ιστορίες, χωρίς να προδίδει στο ελάχιστο το πνεύμα του κοσμογονικού έργου του Τόλκιν (στο «Χόμπιτ», αλλά και στη λογοτεχνική τριλογία του «Άρχοντα των Δαχτυλιδιών»).

Αυτή τη φορά, αφενός η αφήγηση πατάει γκάζι από τα πρώτα λεπτά, και δε βρίσκει το φρένο παρά μόνο όταν αρχίσουν να πέφτουν οι τίτλοι τέλους. Μπορεί η εισαγωγική σκηνή της πρώτης-πρώτης (προ των γεγονότων και αυτής και της προηγούμενης ταινίας) συνάντησης του Θόριν (Άρμιτατζ) με τον Γκάνταλφ (ΜακΚέλεν) να μοιάζει περιττή, και το 10λεπτο εδώ πέρασμα του Ράνταγκαστ του Καφετή (Σιλβέστερ ΜακΚόι) να μη δικαιώνει την επιλογή του ξεκάρφωτου,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι αυτά τα βρωμοπό-
δαρα, τα κοντά, που περ-
πατάνε πάντα προς κάτι...
στο βάθος. Βουνό είναι,
green screen είναι, θα σε
γελάσω... Θέλω πολύ να
φτάσουν εκεί που πάνε,
μη #@&!.\$% τίποτα!

άτσαλου τρόπου με τον οποίο μας συστήθηκε στο «Ένα Αναπάντεχο Ταξίδι», η «Ερημιά του Νοσφιστή», όμως, διατηρεί αλώβητο τον συναρπαστικό, καλοκουρδισμένο ρυθμό της και κυλά γάργαρα, ξεκούραστη - ούτε που καταλαβαίνεις τη σχεδόν τρίωρη διάρκειά της. Αφετέρου η πολυσυζητημένη HD, 48fps ή πιο απλά HFR (High Frame Rate) 3D προβολή είναι πλέον πολύ πιο αποτελεσματική, πιο ώριμη, καθώς αντιμετωπίζει επισταμένα και σχεδόν εκμηδενίζει τα προβλήματα που είχαμε εντοπίσει πέρυσι.

Ούτε close-up σε αφύσικο μακιγιάζ - σοβά, ούτε άπλετο, μεσημεριανό, φυσικό ηλιακό φως να λούζει τα πάντα με εξωπραγματική, φωσφορίζε ευκρίνεια υπάρχουν εδώ, ενώ τα γράμματα των τίτλων ή των υποτίτλων συνηθίζονται γρήγορα, αφού δε φαντάζουν πια τόσο ενοχλητικά διπλά (αν και αυτό ίσως να οφείλεται στη θέση μου: πέρυσι είδα το 1ο μέρος του «Χόμπιτ» σε HFR 3D από το πίσω μέρος της αίθουσας, φέτος είχα την

εμπειρία τού 2ου μέρους από την έκτη σειρά μπροστά). Αντίθετα (συνειδητά;), το φιλμ εξελίσσεται είτε σε κλειστούς, τεχνητά φωτισμένους χώρους, είτε σε πυκνά δάση όπου το φως τού ήλιου αδυνατεί να τρυπήσει, ή στη νύχτα, ή στο ηλιοβασίλεμα ή σε χλωμά συννεφιασμένα πρωινά. Και εκεί, είπαμε, το 48fps κάνει θαύματα. «Πρωτόγνωρα κρυστάλλινη ποιότητα εικόνας», που «αναδεικνύει όλη τη δυναμική τού βάθους πεδίου (ή της προοπτικής, στην καθομιλουμένη) του 3D», κάνοντας το όντως «πιο λειτουργικό, σημαντικό, αλλά και ακαταμάχητα ελκυστικό», ενώ ταυτόχρονα ανάγει σε «πρωτοφανώς διαυγείς», «εξαιρετικά ευανάγνωστες, σχεδόν διαδραστικά συναρπαστικές και απεριγράπτα ξεκούραστες στην παρακολούθησή τους» τις σκηνές τής δράσης, των μαχών και των (CGI) ειδικών εφέ, απελευθερώνοντάς τες από τη θολούρα / μουντζούρα / σκιά τής κίνησης που μαστίζει τις παραδοσιακές, 24fps προβολές 3D. Στην «Ερημιά του

Νοσφιστή» όλα τα παραπάνω πλεονεκτήματα αυτού του είδους high-tech, ψηφιακής, στεροσκοπικής προβολής που είχαμε ήδη διαπιστώσει, ένα χρόνο πριν, φτάνουν σε νέα, υποβλητικά, αφοπλιστικά ζενίθ. Ειδικά σε δύο αδιανόητα χορογραφημένες σκηνές ανθολογίας που θα σε αφήσουν με το στόμα ανοιχτό (τουλάχιστον): της καταδίωξης με τα βαρέλια στο ποτάμι και της αναμέτρησης των νάνων με το Νοσφιστή στα ορυχεία, όπου γίνεται - κυριολεκτικά - το έλα να δεις, αλλά εσύ δε θα χάσεις την παραμικρή λεπτομέρεια του πώς, τότε και γιατί ακριβώς.

Το μεγαλύτερο, όμως, κερδισμένο στοιχείο του 2ου μέρους τού «Χόμπιτ» είναι ο πολύ πιο ταιριαστός, εύστοχος τρόπος με τον οποίο διευρύνει την ιστορία και τους ήρωες του ομότιτλου βιβλίου - πηγής έμπνευσης του. Ο Γκάνταλφ, που στο χαρτί εγκαταλείπει τη συντροφιά τού Μπίλμπο και των 13 νάνων έξω από το δάσος τού Μίρκγουντ και παραμένει απών μέχρι την τελική μάχη στο Έρεμπορ, στην οθόνη είναι παρών και δραστήριος κυνηγώντας το Νεκρομάντη. Το τι... wow ανακαλύπτει όταν τελικά τον συναντά δίνει την ευκαιρία στον Τζάκσον να εξιτάρει εύστοφα τους fans τού τολκινικού έπους του, πετυχαίνοντας μια από τις τρεις εξαιρετικές αναφορές / συνδέσεις που σκαρφίζεται με την κινηματογραφική τριλογία τού «Άρχοντα των Δαχτυλιδιών». Οι άλλες δύο είναι η ενισχυμένη εδώ, α-πο-λαυ-στι-κή παρουσία τού Λέγκολας (που εκτός των άλλων, πρωτοσυστήνεται κατά κάποιον τρόπο με τον συνοδοιπόρο του στη «Συντροφιά του Δαχτυλιδιού», νάνο Γκίμλι) και - κυρίως - η προσθήκη τής πρωτόπλαστης (και δη ανύπαρκτης στο χαρτί) Τόριελ (Λίλι). Ξωτικό τού δάσους αυτή, αδυναμία τού Λέγκολας (επιτέλους, ξανά ενδιαφέρον ο Μπλουμ) και αρχηγός τής φρουράς τού πατέρα του, Βασιλιά των Ξωτικών τού Δάσους, Θράντουιλ (Πέις), αναπτύσσει ιδιαίτερη, κόντρα στο κατεστημένο σχέση με το νάνο Κίλι (Τέρνερ). Και όταν ακτινοβολεί αγγελικό φως στα μάτια τού τελευταίου, καθώς δοκιμάζει να τον θεραπεύσει από δηλητηριώδη πληγή (με βασιλόχορτο και ξωτική προσευχή),

φέρνει άμεσα και αβίαστα συγκινητικά στο μυαλό την Άργουεν, τότε, στη «Συντροφιά του Δαχτυλιδιού», που ως ακτινοβόλος, από μηχανής... άγγελος έρχεται για να θεραπεύσει το Φρόντο από δηλητηριώδη πληγή, με βασιλόχορτο και ξωτική προσευχή (η Λίλι εξάλλου, φυσιογνωμικά, μοιάζει πολύ στη Λιβ Τάιλερ). Προηγουμένως, μέσω της Τόριελ, ο Τζάκσον έχει επιπλέον, καίρια, εκσυγχρονίσει το (αυστηρά ανδροκρατούμενο στο «Χόμπιτ») τολκινικό σύμπαν, κάνοντας αφενός αυτό πιο προσιτό στο θηλυκό κοινό, αφετέρου πιο έκδηλη την ευμένειά του στις όχι μόνο φιλικές, αντισυμβατικές, διαφυλετικές σχέσεις (βλέπε Άργουεν / ξωτικό με Άραγκορν / άνθρωπο), τολμώντας να ιχνηλατήσει την πιθανότητα έρωτα μεταξύ ξωτικού και νάνου!

Αντί για επίλογο, σε αφήνω με μια ειδική μνεία: στο πρωταγωνιστικό δίδυμο του τηλεοπτικού, βρετανικού «**Sherlock**», Φρίμαν (Δρ. Γουότσον) και Κάμπερματς (Σέρλοκ Χολμς), που εδώ, ως Μπίλμπο Μπάγκινς και - α λα Γκόλουμ ερμηνευμένου - Νοσφιστή αντίστοιχα, γράφουν, ούτε λίγο, ούτε πολύ, και πάλι ιστορία. Η εν μέσω τόνων και τόνων θησαυρού μεταξύ τους συνάντηση, διάδραση και διάλογος, είναι... όλα τα λεφτά. Και εύχεται να μην τελειώσει ποτέ.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Ναι, εντελώς, αν είσαι fan του Τόλκιν, ή/και της επικής φαντασίας, ή/και του high-tech 3D, ή/και της μόδας τής κινηματογραφικής αφήγησης σε τρία ή περισσότερα μέρη/επεισόδια, ή/και της σινεφίλ... υπομονής (161 λεπτά από τη ζωή σου είναι αυτά!). Όχι, σε κάθε άλλη περίπτωση.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

LITTLE LAND (2013)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Νίκος Νταγιαντάς

Διάρκεια

52'

Διανομή

CineDoc

της Βικτωρίας Μιχαήλ

Αθηναίος προγραμματιστής μετακομίζει μόνιμα στην Ικαρία, με σκοπό να ζήσει (σε παλιό σπίτι και) από κτήμα που αγόρασε - και τρώει πακέτο, όπως και η φιλενάδα του που αριβάρει λίγο αργότερα. Με βοήθεια από τους sui generis ντόπιους και μυστικό το... συνασπισμό, μαζί θα μπουν (εννοείται αργά, αλλά πώς) στο «κλίμα» της ελληνικής κοιτίδας των υπερηλίκων, που υπόσχεται και σε άλλους μία κάποια ευτυχία;

Απατηλό και - αυτό είναι το πρόβλημα - σε μικρό βαθμό αυτοκαταστροφικό το ερώτημα, ενώ προσπαθεί, εκεί που σκαρφαλώνουν τα ρασκά, να χτίσει αφεαυτού λίγο το μικρό-έπος τού αφετηριακού πρωτεουσιάνου πρωταγωνιστή του, λίγο την ανάδελφη μυθολογία τού Κόκκινου (βλέπε κομμουνισμός) Νησιού, ευτυχώς μακριά από ιστορία και λαογραφία, ο δημιουργός τού ελληνοϊαπωνικού μπουστου «Σαγιόμι» στη νέα μεσαίου μήκους του. Μια στέρα χτισμένη μακριά απ' τον ορεινό Πράμνο, με χαρές (κυρίως τον πρωτοπρόσωπο λόγο που εκφέρουν οι Μαθουσάλες, προσέξτε τη γιαγιά που εκφράζει την επιθυμία «να πατήσει κάτω» τη ζωή) αλλά και μοχλευμένη δραματουργικά, μάζωξη ατραξιόν μέσα ή έξω απ' τον Άγιο Κήρυκο: του τώρα και του αύριο στην ύπαιθρο ενός ζευγαριού τού κλεινού άστεως της κρίσης μαζί και χωριστά, του φαξίματος και άλλων νέων ανθρώπων (από έναν συλλέκτη κριτάμου ως έναν Γάλλο επιστήμονα του φαινομένου της «γαλάζιας ζώνης» της μακροζωίας) για ένα τολμηρό restart, του... αέρα που έχουν πάρει τα μυαλά των κοτσονάτων κατοίκων και ο οποίος τους εμφυσά λάου λάου αλλά ακάματα καθημερινά την επιθυμία για (συν)εργασία.

Ο Αρμενιστής φακός τού Νταγιαντά γραπώνει σε πληθύν γυρισμάτων και με όχι ευκαταφρόνητο παλμό (για οικονομικό made in Greece έγχρωμο HD, αν και η τελική εμφάνιση προδίδει λίγο την παλέτα) τα πρόσωπα σε αρμονία με το

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας και πάει στην Ικαρία και γίνεται αγρότης. Μπράβο. Πολλοί είχατε μαζευτεί εδώ πέρα.

διάκοσμο, και το μοντάζ αρθρώνει με φυσικό ρυθμό (σαν στο πανηγύρι της Αγίας Μαρίνας ένα πράγμα), χωρίς να περιττολογεί, το κοινό ταξίδι παλιών και νέων συγχωριανών - αλλά με κατευθυντήριο τη σύμπτυξη και με ξενάγηση το σπικάζ του δημιουργού, σε περνάει σχεδόν από 00's τηλεοπτικά χωράφια και άνευ εκπλήξεων. Και, το χειρότερο, αυτή η γωνίτσα τού Αιγαίου στο πανί επιμένει ξεροκέφαλα στη μαγική εικόνα τής μενταλιτέ που διαπνέει τα χώματα που τη σπίτωσαν: στο σερβίρισμα του μυστικού (που, συγγνώμη μα, δεν είναι και τόσο μυστικό, ούτε και τόσο τοπικό προϊόν ΠΟΠ: το slow living, η ανταλλακτική οικονομία και η αλληλοβοήθεια όχι μόνο λειτουργούν αλλά και θάλλουν σε πολλές αγροτικές «κοινότητες» της χώρας) του τόπου ως φαρμάκου που μπορεί να γιάνει πληγές των υφεσικών πρωτευουσιάνων. Και που είναι κάπως αφελώς παρηγορητικό, (υπερ)βολικό δίκην επιμυθίου και, τελικά, χρυσώνει το χάπι αυτού του κινηματογραφικού γενοσήμου, που κάτι κάνει και δεν έχει παρενέργειες, συνταγογραφείται όμως αντί για σιροπάκι. Εσύ ίσως να το καταπιείς. Επί-

τρεψέ μου εγώ να πιω στο ποτήρι το Γιαλισκάρι...

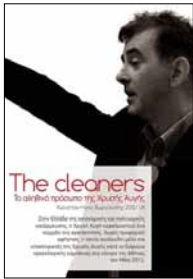
ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Με καταγωγή από 'κει ή τουρίστας γνώστης τού ραχατιού και των πανηγυριών τής Νικαριάς; Συγγνωστός ο σωβινισμός σας. Οπαδός της αποκέντρωσης ή των clusters; Και σε εσάς, φιλαράκια, θα μιλήσει. Σκληροπυρηνικέ των φιλμ τεκμηρίωσης, μπορεί να σου βγάλει μια ευκολία. Μανιακέ του «γυαλιού», το έχεις ήδη δει εκεί, (σου περισσεύουν) να πληρώσεις;

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

THE CLEANERS (2012)

Είδος

Ντοκιμαντέρ

Σκηνοθεσία

Κωνσταντίνος Γεωργούσης

Διάρκεια

36'

Διανομή

CineDoc

του Βικτωρίας Μιχαήλ

Υποψήφιος της Χρυσής Αυγής διεξάγει προεκλογικό αγώνα στη γειτονιά του, τον Άγιο Παντελεήμονα, ενώ συζητάει καφενευρικά με μέλη της παράταξης κι ομοϊδεάτες - που καθυβρίζουν, απειλούν, πουλάνε μαγκιά και ιδεολογία σε αλλοδαπούς και ντόπιους, οι οποίοι στέλνουν το κόμμα του στη Βουλή. (Για την) Ελλάδα, τι «λέει»;

Επίδοξος βουλευτής ξενόμισου εθνικιστικού πολιτικού σχηματισμού μοιράζει ψηφοδέλτια μπινελικώνοντας «αλλόφυλους» κι αποκαλύπτει στενότετους δεσμούς του «κινήματος» με τις αστυνομικές Αρχές. «Σύντροφός» του επόπτης εκλογικού κέντρου παρενοχλεί μικρούς σε αθλοπαιδιές, κορδώνεται ότι έσκισε τα ψηφοδέλτια 2 μελαψών, επιβάλλει στον πιτσιρίκο γιο του τεστ εθνικότητας για τους φίλους του προτού τους καλέσει σπίτι, και... ποζάρει με θηλυκά μπανγκλαντεσιανής φαμίλιας. Κολαούζοι τους εξαίρουν χυδαία τα κάλλη των Ρουμανίδων. Ένας «θεωρητικός» προπαγανδίζει τη διαφορά του μαιάνδρου και του χαιρετισμού των Δωριέων απ' τη σβάστικα και το «Χάιλ» σε εργάτες της Διεύθυνσης Καθαριότητας του Δήμου Αθηναίων, ένας απ' τους οποίους πείθεται. Ο Φύρερ τους, Πατέρας του Έθνους πλέον, απαιτεί «Εγέρθουτου» σε συνέντευξη Τύπου και υπόσχεται ένα αύριο φόβου.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

«Εγέρθουτου», ρε! Χα χα. Χα χα χα. Χα χα χα χα χα χα αχ χα χα χα! Ο Φούχτελ καλεί άνεργους Έλληνες για δουλειά στη Γερμανία. Τρεχάτε, γίδια, στην πατρίδα σας.

Μίσος σε επίπεδο πλημμελήματος, παρακράτος, νταηλίκι, ακύρωση της δημοκρατίας, γαλουχία του ρατσισμού, λεοντή του αγαθού, δύο μέτρα και δύο (σεξιστικά) σταθμά, στρεψοδικία, στρατηγική του δέους. Και παντού διαυγής, απροκάλυπτη, (απάνθρωπα) ανθρωπίνη, σε σημείο μπασκλάς η κοινοτοπία του κακού, στη διπλανή μας πόρτα. Αυτό είναι που κολλάει πάνω στο θεατή και δε φεύγει από πάνω του, ίσως κάπως όπως η μυρωδιά από τους «φούρνους», καταπώς έχουν πει ουκ ολίγοι επιζώντες των στρατοπέδων συγκέντρωσης των Ες Ες. Γιατί ακόμα και τα κρεματόρια και την

επαναλειτουργία τους στη σημερινή Ελλάδα επικαλείται τρομοκρατικά πλακατζίδικα με το - θιασωτών των Ναζί - entourage του το κύριο... υποκείμενο του σπουδαγμένου οπτικού ανθρωπολόγου Κωνσταντίνου Γεωργούση που, όντας ακόμα φοιτητής της λονδρέζικης κινηματογραφικής σχολής NFTS, το καλοκαίρι του 2012 κέρδισε την εμπιστοσύνη (και, υπό το φως της ημέρας τουλάχιστον, έγινε η σκιά) της «Μαύρης Νύχτας».

Και συνθέτοντας ψηφίδες της καθημερινότητας των πιο αθώων μονάδων της σε κάτι σαν μοντέρνο prequel του «**Νύχτα και Καταχνιά**» στην αθηναϊκή Ψωροκώσταινα, το αποτέλεσμα, επιτέλους σε πλήρη διανομή (ακόμη και αφότου, μετά την επέμβαση της Δικαιοσύνης για τη διερεύνηση της εκτός νόμου δράσης των Μιχαλολιάκου και Σία, πολύ περισσότερα και σοκαριστικά πράγματα μοιάζει να έχουν συμβεί και ειπωθεί), συνι-

στά ένα σινεμά βεριτέ τεκμήριο της ανεμπόδιστης προαίρεσης στο οργανωμένο έγκλημα μίας πολιτικής δράκας και των ερεισμάτων της στο λαό. Και μαζί μία απ' τις πιο δυνατές εγχώριες εμπειρίες τής σεζόν, ακόμη κι αν στα 36 λεπτά του το σενάριο δε διαγράφει δομικά σε ιδανική ακολουθία ή αεροστεγώς (το επιχειρεί, όμως, κι αυτό είναι υπέρ του) μια ιστοριούλα τής λούμπεν ή όχι βάσης τής Χρυσής Αυγής απ' τα λόγια στα έδρανα, μέσα απ' τους ανδριάντες των ηρώων της.

Καθαρίζει, ευτυχώς, η εξαφανισμένου βιζέρ κι αφτιασίδωτη από σπικάζ καταγραφή τού ακομπλεξάριστα απύλωτου στόματος της παρέας νεο-γερμανοσοσιολιάδων, ευφυώς ακοντράριστων απ' τους ξένους και εν πολλοίς τους Ρωμιούς (μιλάει αρκετά η αποδοκιμασία των λόγων τού Μαυρογιαλούρου hater από τη γριά μητέρα του). Καθαρίζει η ζωντανά πλαισιωτική χρήση τού φυσικού

χώρου, με ανεκτίμητη την καμπάνια στη λαϊκή αγορά και οινεί leitmotiv το πλάνο των ανηλικών που παίζουν... πατώντας το επιδαπέδιο graffiti «Έξω οι ξένοι από την Ελλάδα - Η Ελλάδα στους Έλληνες» στην πλατεία της εκκλησίας (ενώ μέσα της, η χορωδία των Γεωργιανών προσφύγων δεξιάται ανήμερα του Αγίου Γεωργίου στην ιερή παράδοσή της). Καθαρίζει ακόμα και μία (σε γενεαλογικό επίπεδο) έκπληξη αφήγησης ξεφουρνισμένη ανερυθρίαστα από τον δεύτερο «καμπόσο» τής παρέας, που αποκαλύπτει τα αίτια κριτήρια της γηγενούς καθαρότητας, υποτιθέμενη ρομφαία των εδώ Μελανοχιτώνων. Καθάρισε κι εσύ, βλέποντας το «The Cleaners». Αυτή την άρρωστη κόπρω του Αυγεία από την πατρίδα τής φιλοξενίας, όμως, ποιος θα την καθαρίσει;

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Η Αντίφα ή το έχει δει ήδη ή θα είναι στην αίθουσα. Ευαισθητοποιημένος πολίτης ή / και φίλος της Έβδομης Τέχνης; Σχεδόν δαγκωτό. Τηλεορασάκια, κάποια πλάνα τα έκαναν «σίριαλ» τα κανάλια προ καιρού, ξεκόλλα από τον καναπέ και δες το όπως πρέπει. Μετανάστη, πλάκωσε κι εσύ. Υποστηρικτή των «The Cleaners», δες τα χάλια σου.

LINK ME

[official trailer](#)

[imdb](#)

YOU

AIN'T GONNA BE

HAPPY

UNTIL YOU'RE

FREE

THANK GOD IT'S FRIDAY (1978)

**FREE
CINEMA.GR**

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΜΟΥΡ

ΤΖΟΥΛΙΑΝ ΜΟΥΡ MOMMIE DEAREST

του Albert Chinaski

Η Τζουλιάν Μουρ μιλά στο FREE CINEMA από το Λος Άντζελες, σε μια αποκλειστική για την Ελλάδα συνέντευξη, με αφορμή την τελευταία της ταινία, το remake της «Carrie», όπου υποδύεται την... τρομακτική μανούλα της Κλόι Γκρέις Μόρετζ.

Την είδες στο ρόλο της μαμάς της «Carrie», στη νέα μεταφορά του βιβλίου του Στίβεν Κινγκ. Είναι μια από τις εργατικότερες ηθοποιούς στο Χόλιγουντ, με ρόλους που ισορροπούν ανάμεσα στις πιο ακριβές, στουντιακές παραγωγές και τις ανεξάρτητες ή arthouse ταινίες. Το FREE CINEMA συνάντησε τη Τζουλιάν Μουρ στο Λος Άντζελες και μοιράζεται μαζί σου μερικά πράγματα που μπορεί να μην γνώριζες για το «ρόλο» της πίσω από τις κάμερες...

Στο «Carrie» είστε μια αυστηρή, θρησκόληπτη και, απ' ό,τι συμπεραίνουμε γρήγορα, τεχνοφοβική μητέρα, η κόρη της οποίας πλήττεται και μέσω των social media. Υποθέτοντας βάσιμα ότι τα δύο πρώτα γνωρίσματα δεν αντιπροσωπεύουν την πραγματική Τζουλιάν Μουρ, τι ισχύει για το τρίτο;

Η κόρη μου είναι μόλις 10 και χρησιμοποιεί 2-3 μέσα κοινωνικής δικτύωσης για ανηλικούς αλλά κυρίως για παιχνίδι, όπως πολλά παιδιά σήμερα. Αν έχει πρόωρη «περιέργεια» για κάτι, περιμένουμε τον πατέρα της να γυρίσει σπίτι για να της μιλήσουμε μαζί. Ο γιος μου ξέρει ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί κι οι 2 να παραμονεύουμε στο Facebook (γέλια). Πρέπει να υπάρχει κάποια διαφάνεια μ' αυτά τα πράγματα. Αλλά μιλάμε πολύ μεταξύ μας για το τι μπορείς να πεις online, και το τι σημαίνει αυτό που λες, για το ότι οι άλλοι μπορεί να παρερμηνεύσουν κάτι. Διάβαζα στους NY Times, και το πιστεύω κι εγώ, ότι δεν πρέπει ποτέ να βάζεις σ' ένα e-mail κάτι που δε θα έβαζες και σ' έναν πίνακα ανακοινώσεων. Πρέπει να υπάρχει διαφάνεια σ' αυτά τα πράγματα.

Έχει γίνει πολύς λόγος σχετικά με το πόσο σκληρή είναι πλέον η βιομηχανία από άποψη ρόλων για μια ηθοποιό, ειδικά αν είναι πάνω από 40. Πώς βλέπετε εσείς την κατάσταση;

Δεν ξέρω. Έχω διαβάσει κι εγώ αυτά τα άρθρα. Δεν έχω ιδέα (γέλια). Σοβαρά τώρα, πιστεύω ότι τα παίρνουν όλα παραμάζωμα αυτές οι γενικεύσεις, για οποιοδήποτε θέμα. «Τα πράγματα είναι έτσι», «τα πράγματα είναι αλλιώς». Κατηγοριοποιούμε τα πάντα. «Αν φάω αυτό, θα δείχνω έτσι». «Αν κάνω αυτό, θα συμβεί αυτό». Μπλα μπλα μπλα. Και, δυστυχώς, εσείς οι δημοσιογράφοι είστε συχνά υποχρεωμένοι να γράφετε άρθρα που συγκεφαλαιώνουν, «ας πούμε αυτό». Είναι κι αυτό ένα κομμάτι τού τι είναι τα ΜΜΕ. Αλλά μ' αυτά που διαβάζω νιώθω κι εγώ την ηλικία να με βαραίνει! Προσωπικά προσπαθώ, πάντως, να παραμένω όσο... ρευστότερη γίνεται. Ποιος γνωρίζει ποια είμαι πραγματικά στο κάτω κάτω;

Δράττοντας την ευκαιρία απ' αυτό που λέτε: πρόσφατα κάνατε μια άπαξ επιστροφή στη σαπουνόπερα «As the World Turns», απ' όπου ξεκίνησε η καριέρα σας. Εγώ λάτρεψα το ότι το κάνατε. Δεχτήκατε κριτική γι' αυτό;

Είχε επέτειο το serial και τους είπα, «Ναι, θα 'ρθω». Και μετά μου στέλνουν ένα σενάριο - μακρυνάρι, στο οποίο λύνω τα προβλήματα όλων των ηρώων! (γέλια) «Όσοι, δεν το κάνω αυτό», τους είπα, «θα 'ρθω να πω ένα “Ευτυχισμένη επέτειο, μαμά και μπαμπά”». Και το 'θελα πραγματικά. Τους αγαπώ. Ήταν πολύ όμορφη εμπειρία. Και ποιος ηθοποιός νοιάζεται για το μέσο όπου εμφανίζεται, τελικά; Η ρευστότητα για την οποία μίλησα πριν δεν έχει να κάνει μόνο με την ιδεολογία μου, αλλά και με τη διαθεσιμότητά μου ως ηθοποιού. Γιατί να λες «κάνω μόνο αυτό ή εκείνο»; Ο ρόλος είναι το σημαντικό, οι ηθοποιοί που γνώρισα σ' αυτή τη σαπουνόπερα. Καταπληκτικοί. Και τόσο γενναϊόδωροι, καθώς είχα μόλις βγει από τη σχολή υποκριτικής.

Βοήθησε αυτή η εμπειρία σε κάτι που εγώ θεωρώ ένα από τα μυστικά της επιτυχίας σας, το ότι ελίσσεστε με τόση ικανότητα μεταξύ ταινιών για μεγάλα studio και arthouse ή «μικρότερων» ταινιών;

Έτσι νομίζω. Και δεν έχει σημασία σε τι από τα δύο παίζεις. Δεν πρέπει να αυτοπεριορίζεσαι, είτε ως άτομο είτε ως ηθοποιός. Στις ΗΠΑ ήμασταν για πολύν καιρό σε κουτάκια. Στην Αγγλία π.χ. όπου οι ηθοποιοί είναι λιγότεροι, οι συνάδελφοί μου δείχνουν να κινούνται πολύ πιο άνετα ανάμεσα στο θέατρο, το σινεμά και την TV. Σταδιακά γινόμαστε κι εμείς έτσι, και είναι καλύτερα. Ποιος νοιάζεται, ειδικά σήμερα που υπάρχουν τόσες διόδοι διασκέδασης για τον κόσμο; Εγώ παρακολουθώ τα πάντα στον υπολογιστή μου, πιστεύω ότι όλοι κάτι τέτοιο κάνουμε πια.

Πώς ήταν για σας η απόκτηση της βρετανικής υπηκοότητας και πώς συνέβη;

Ήταν κατά τύχη τη μέρα που ο πρίγκιπας Γουίλ και η Κέιτ Μίντλτον επισκέπτονταν το LA, προτού παντρευτούν, πριν από δυό χρόνια, Απρίλιο νομίζω. Ήταν σπουδαίο γιατί το έκανα για τη μητέρα μου, που έχασα 4 χρόνια πριν και ήταν Αγγλίδα. Η αδελφή μου έτυχε να βρίσκεται στην πόλη και ο άνδρας μου έλειπε για δουλειά. Πήγαμε, λοιπόν, στην Πρεσβεία και ήταν άδεια, καθώς οι πάντες προετοιμάζαν τη δεξίωση για το ζεύγος. Αφού ορκίστηκα, με κάλεσαν κιόλας: «ΤΩΡΑ μπορείτε να έρθετε»! (γέλια) «Λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ». (γέλια) Ειλικρινά, θα είχα κάτσει αλλά έπρεπε να πάμε τα παιδιά μας εκδρομή στα Universal Studios. Δηλαδή, απλώς κάναμε μια στάση εκεί, ορκιστήκαμε

και μετά πήγαμε στα Universal Studios. Έκλαψα, γιατί σκεφτόμουν τη μητέρα μου. Η αδελφή μου δεν έχει συμπληρώσει όλη τη χαρτούρα ακόμα, αλλά εγώ λίγο καιρό μετά πήγα την κόρη μου στο Λονδίνο. Στεκόμουν, λοιπόν, στην ουρά των διαβατηρίων για τους Άγγλους στο αεροδρόμιο και μια κυρία μου λέει ψιθυριστά: «Συγγνώμη, μάλλον είστε σε λάθος ουρά». Κι εγώ της λέω: «Όχι, δεν είμαι». (γέλια) Αυτό μου έδωσε πολύ μεγάλη ικανοποίηση. Έχει πολύ πλάκα να έχεις 2 διαβατήρια, είναι πολύ cool. Ποιος να το 'λεγε; Όταν η μητέρα μου είχε κάνει αίτηση για αμερικανική υπηκοότητα, την είχαν υποχρεώσει να αποκηρύξει τη βρετανική. Άθλιο πράγμα. Είχε γυρίσει σπίτι μες στα κλάματα, κρατώντας τη σημαία των ΗΠΑ.

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

